

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 840

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 noiembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.098 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, precum și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării	2–3
Decizia nr. 1.171 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4–5
Decizia nr. 1.172 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	6–7
Decizia nr. 1.173 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	7–9
Decizia nr. 1.241 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ale art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	9–11
Decizia nr. 1.247 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	12–13
Decizia nr. 1.301 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	13–14
Decizia nr. 1.358 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.098**

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, precum și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, precum și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metal Export Import” — S.A. din București în Dosarul nr. 25.342/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului nr. 3.309D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.342/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, precum și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Metal Export Import” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd libertatea autorității care participă la procedura de privatizare de a acționa în mod arbitrar și dau posibilitatea acesteia de a produce, printr-o procedură extrem de simplă, efecte economice dezastruoase în detrimentul cumpărătorului pachetului de acțiuni.

Dispozițiile criticate încalcă principiul egalității și imparțialității justiției, deoarece, în cadrul acțiunilor în rezoluțiunea contractelor de privatizare, crearea prejudiciului de către

cumpărătorul acțiunilor este prezumată, singura dovadă care cade în sarcina autorității implicate în procedura de privatizare fiind cea referitoare la întinderea prejudiciilor.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 2 februarie 2002, și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002: „(1) În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară Autoritatea va reține de la cumpărător toate sumele achitate de acesta în contul contractului, reprezentând, după caz, avans, rate, dobânzi, penalități achitate cu orice titlu, până la desființarea acestuia.

(1) În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară, pentru prejudicii cauzate Autorității, cumpărătorul este obligat la plata daunelor-interese constituite din:

a) sumele reprezentând dobânzile și penalitățile datorate pentru ratele scadente și neachitate până la data desființării contractului, precum și penalitățile datorate ca urmare a neîndeplinirii celorlalte obligații contractuale;

b) sumele reprezentând dividendele încasate de cumpărător în perioada de valabilitate a contractului;

c) sumele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2001 privind recuperarea onorariilor de succes plătite consultantilor de către Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în cadrul Programului pentru Ajustarea Sectorului Privat (PSAL).

(12) Prevederile alin. (1) și (11) se aplică și proceselor în curs de judecată având ca obiect desființarea contractului, începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.

(2) Pentru prejudiciile cauzate societății de către cumpărător, aceasta poate cere instanței judecătorești daune-interese.

(3) Stabilirea prejudiciilor și a întinderii daunelor-interese prevăzute la alin. (2), precum și a celor provocate Autorității se va face, la solicitarea societății/Autorității, pe baza unei expertize întocmite de persoane fizice și/sau juridice abilitate prin lege pentru astfel de operațiuni.

(4) Cheltuielile aferente efectuării expertizei prevăzute la alin. (3) vor fi avansate de societate sau, după caz, de Autoritate și vor fi recuperate de la cumpărător.”;

— Art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002: „(2) *Notificarea prin care instituția publică implicată înștiințează cumpărătorul asupra desființării contractului, ca efect al funcționării pactului comisoriu, constituie înscrisul în baza căruia se efectuează reînregistrarea ca acționar a instituției publice implicate de către societatea de registru independentă care ține registrul acționarilor respectivei societăți comerciale (în cazul societăților comerciale deținute public) sau de către societatea comercială de tip închis care își ține propriul registru al acționarilor și de către oficiul registrului comerțului, fără a mai fi necesară îndeplinirea vreunei alte formalități. Notificarea prin care instituția publică implicată înștiințează cumpărătorul despre executarea gajului asupra acțiunilor, în favoarea sa, ca efect al neîndeplinirii obligațiilor investiționale asumate prin contract, constituie înscrisul în baza căruia se efectuează reînregistrarea ca acționar a instituției publice implicate de către societatea de registru independentă care ține registrul acționarilor respectivei societăți comerciale (în cazul societăților comerciale deținute public) sau de către societatea comercială de tip închis care își ține propriul registru al acționarilor și de către oficiul registrului comerțului, fără a mai fi necesară îndeplinirea vreunei alte formalități.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 44 alin. (1)—(4) — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică* și art. 124 alin. (1) și (2) — *Înfăptuirea justiției*.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 s-a pronunțat prin numeroase decizii. Astfel, prin Decizia nr. 189 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 7 iunie 2004, Curtea a reținut că dreptul de proprietate al cumpărătorului nu este încălcat, întrucât nu se dispune transferul unor bunuri. Reglementarea în cauză se referă la răspunderea acestuia în cazul neexecutării obligațiilor sale, precum și la stabilirea daunelor-interese datorate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, precum și ale art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metal Export Import” — S.A. din București în Dosarul nr. 25.342/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Textul de lege prevede că, în cazul desființării pe cale convențională sau judiciară a contractului de privatizare (contract de vânzare-cumpărare de acțiuni) pentru neexecutarea obligațiilor ce decurg din acesta, cumpărătorul datorează daune-interese, prevăzând totodată modalitatea de stabilire a prejudiciilor și a întinderii daunelor-interese.

Referitor la critica privind încălcarea libertății contractuale, principiu fundamental al libertății comerțului și al economiei de piață, prin decizia sus-menționată Curtea a constatat conformitatea dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 cu dispozițiile art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece accesul liber al persoanei la o activitate economică este garantat, în condițiile legii, iar statul asigură libertatea comerțului și protecția concurenței loiale prin crearea unui cadru legislativ favorabil. În speță, statul și-a îndeplinit obligațiile constituționale prin adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2002, care, așa cum s-a reținut în jurisprudența în materie a Curții, este în acord cu principiile Legii fundamentale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate care are ca obiect dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea nr. 137/2002, prin Decizia nr. 324 din 11 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 5 noiembrie 2003, Curtea a respins excepția și a statuat că dispozițiile legale criticate nu fac nicio diferențiere între diferitele categorii de cumpărători, părți ale contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiate în cadrul procesului de privatizare de instituția publică implicată. De asemenea, în ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, prin decizia menționată s-a statuat că textele de lege criticate reglementează raporturi contractuale ce prevăd drepturi și obligații reciproce, iar în caz de neexecutare a obligației de către cumpărător, acesta va suporta consecințele neexecutării obligației contractuale. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții, aplicarea măsurilor prevăzute de lege împotriva celor care nu își respectă obligațiile legale sau contractuale nu încalcă normele constituționale privind protecția proprietății private.

Soluția și considerentele pronunțate în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.171

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 6.274/212/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 4.366D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Răzvan Rugină, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales, cu delegație la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.650D/2010 și nr. 4.696D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de același autor în dosarele nr. 3.913/118/2010 și nr. 9.221/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, același avocat, cu delegație la dosarele cauzelor, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Apărătorul autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.650D/2010 și nr. 4.696D/2010 la Dosarul nr. 4.366D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând cele precizate în notele scrise aflate la dosarele cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 416 din 7 aprilie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 24 septembrie 2010 și 12 octombrie 2010 și prin Sentința civilă nr. 1.070 din 23 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 6.274/212/2010, nr. 3.913/118/2010 și nr. 9.221/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din Constanța în cauze având ca obiect soluționarea excepțiilor de nelegalitate a unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că reglementarea criticată conduce la prelungirea nejustificată a procesului, afectând dreptul reclamantului de a obține soluționarea cererii sale într-un termen rezonabil. Critică, din această perspectivă, posibilitatea atacării cu recurs a soluției instanței de contencios administrativ, care duce, de asemenea, la prelungirea judecării pe fond a litigiului. Mai arată că se ajunge la „o veritabilă discriminare între persoanele interesate în verificarea legalității unui act administrativ”, în sensul că cele care nu sunt părți într-un proces trebuie să urmeze procedura prealabilă înainte de a sesiza instanța de contencios administrativ, în timp ce persoanele care sunt deja angrenate într-un asemenea litigiu au posibilitatea de a solicita verificarea legalității fără a fi necesară parcurgerea acestei proceduri prealabile. Mai arată că textul de lege criticat nu oferă autorităților publice emitente ale actelor administrative posibilitatea verificării actelor defăimate ca fiind nelegale, de vreme ce procedura prevăzută de art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 implică direct ridicarea excepției de nelegalitate, astfel că aceste autorități nu mai au ocazia să își revoce propriul act, dacă l-ar aprecia ele însele ca nelegal, înainte ca instanța să treacă la analiza legalității acestuia. Invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că principiul securității raporturilor juridice este unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului, în lumina preambulului Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, întrucât excepția de nelegalitate reprezintă un instrument procedural prin care nu se ajunge la anularea actului administrativ, ci la constatarea nelegalității acestuia și constituie, în egală măsură, un mijloc eficient de apărare, justificat de înseși exigențele unui proces echitabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. I pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat a fost modificat prin art. VII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care a intrat în vigoare la 25 noiembrie 2010. Având în vedere faptul că această ultimă modificare nu a afectat esența dispozițiilor criticate și ținând cont de dispozitivul Deciziei Plenumului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, potrivit căruia „În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării”, Curtea urmează să examineze dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 care au, în prezent, următoarea redactare:

— Art. 4: „(1) Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza; încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze și nici atunci când excepția de nelegalitate a fost invocată în cauze penale.

(2) Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului. În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din Constanța în dosarele nr. 6.274/212/2010, nr. 3.913/118/2010 și nr. 9.221/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședință publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

(3) *Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere.*

(4) *În cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat nelegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege menționat contravine prevederilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și la art. 21 alin. (3) care garantează dreptul la un proces echitabil. De asemenea, este invocat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că o excepție motivată identic, ridicată de același autor, dar într-un alt dosar al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a fost soluționată recent prin Decizia nr. 416 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 15 iunie 2011, instanța de contencios constituțional constatând că este neîntemeiată. Cu acel prilej, Curtea a reținut că este respectat dreptul la un proces echitabil soluționat într-un termen rezonabil, având în vedere că textul criticat impune termene extrem de scurte pentru judecarea cu celeritate a excepției de nelegalitate, iar instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedură de urgență, în ședință publică, cu citarea părților. De asemenea, în acord cu jurisprudența sa anterioară, Curtea a apreciat că principiul stabilității raporturilor juridice nu poate implica promovarea unui drept prin intermediul unei ilegalități. Contestarea pe cale incidentală a legalității, indiferent de data la care a fost emis actul administrativ, se justifică prin necesitatea exercitării unui control de legalitate fără de care soluția pronunțată de instanță riscă să fie fondată pe un act ilegal. Altminteri, ar fi zdruncinat însuși fundamentul statului de drept, căci ar fi posibil ca instanța de judecată să pronunțe, în numele legii, o hotărâre bazată pe un act încheiat cu încălcarea legii. Din această perspectivă, posibilitatea contestării legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual pe cale de excepție apare ca o modalitate de contracarare a efectelor principiului potrivit căruia *fraus omnia corrumpit*. Acesta este motivul pentru care nici nu a fost limitat în timp dreptul de a ridica o asemenea excepție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.172

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Yousaf Kasif în Dosarul nr. 3.894/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București și care formează obiectul Dosarului nr. 4.385D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.894/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Yousaf Kasif într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de acesta împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acces la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dreptul la un proces echitabil impune posibilitatea efectivă și reală de exercitare a dreptului de acces la justiție și de participare directă la propriul proces, cu exercitarea drepturilor procesuale, inclusiv a dreptului la apărare, or, termenul de 30 de zile în care instanța trebuie să soluționeze plângerea împotriva hotărârii privind accesul la o nouă procedură de azil este prea scurt, iar soluționarea plângerii are loc fără audierea străinului și fără citarea părților.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că textele de lege criticate nu statuează cu privire la reținerea străinilor în scopul returnării, ci reglementează o altă instituție juridică, iar soluționarea cererii fără citarea părților nu constituie o critică ce poate fi adusă art. 94 din Legea nr. 122/2006, întrucât se referă

strict la soluționarea cererii de acordare a permisiunii, nu la soluționarea plângerii împotriva hotărârii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 93 alin. (4): „(4) În cazul depunerii plângerii, străinul poate cere să i se acorde permisiunea de a rămâne pe teritoriul României. Cererea de acordare a permisiunii de a rămâne pe teritoriul statului român se soluționează în regim de urgență de către instanța de judecată competentă, care se va pronunța în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o încheiere irevocabilă.”;

— Art. 94 alin. (1): „(1) Instanța soluționează plângerea, fără audierea străinului, în termen de 30 de zile, și pronunță o hotărâre motivată, prin care:

a) respinge plângerea; sau

b) admite plângerea, acordă accesul la o nouă procedură de azil și dispune ca structura competentă a Oficiului Român pentru Imigrări care a emis hotărârea să analizeze cererea în procedură ordinară.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 24 — *Dreptul la apărare* din Constituție, precum și celor ale art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportate la art. 2 — *Dreptul la viață* și art. 3 — *Interzicerea torturii* din aceeași convenție și la art. 1 — *Garanții procedurale în cazul expulzării de străini* din Protocolul nr. 7 la convenția menționată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai exercitat controlul de constituționalitate a textelor de lege criticate în cauza de față, prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Astfel, prin Decizia nr. 1.069 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 12 decembrie 2007, Curtea a constatat că

sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate referitoare la contradicția cu prevederile constituționale și convenționale ce consacră dreptul de acces la instanță și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care solicitantul dreptului de acces la o nouă procedură de azil beneficiază, în această etapă judiciară, de exercitarea neîngrădită a tuturor garanțiilor specifice unui proces echitabil, printre acestea numărându-se, de exemplu, dreptul de a fi asistat de un apărător și de un interpret.

Totodată, Curtea a reținut că textele de lege criticate vizează procedura specială de soluționare a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, etapă în care nu se mai justifică parcurgerea aceluiași pași procedurali ca în procedura inițială de soluționare a cererii de acordare a azilului. Astfel, soluționarea plângerii împotriva hotărârii de respingere ca inadmisibilă a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil este analizată fără a mai fi necesară audierea străinului, dat fiind faptul că hotărârea atacată a fost respinsă pe motive de inadmisibilitate, deci instanța de judecată va analiza rațiunile ce au întemeiat această soluție și care țin de neîndeplinirea corespunzătoare a condițiilor prevăzute de art. 88

din lege. Mai mult, faptul că instanța soluționează această plângere în termen de 30 de zile exprimă condiția celerității în cadrul exercitării căii de atac specifice acestei proceduri.

În plus, Curtea reține, în ceea ce privește dispozițiile art. 93 alin. (4) din Legea nr. 122/2006, că reprezintă dispoziții edictate în favoarea străinului, care poate să își continue șederea pe teritoriul statului român până la soluționarea plângerii împotriva respingerii ca inadmisibile a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, astfel încât, în ipoteza admiterii plângerii, acesta să aibă posibilitatea să întreprindă demersurile necesare obținerii unei forme de protecție din partea statului român. De asemenea, textul de lege menționat are ca finalitate și buna administrare a justiției, fără să nesocotească, însă, dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Întrucât în cauza de față nu au apărut elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței amintite, își mențin valabilitatea considerentele și soluția pronunțată prin decizia citată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Yousaf Kasif în Dosarul nr. 3.894/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.173

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Yang Kaiqiang în Dosarul nr. 9.617/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București, care formează obiectul Dosarului nr. 4.454D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.455D/2010 și nr. 4.588D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Chen Jianping și Habourchid Rodin în dosarele nr. 17.391/4/2009 și, respectiv, nr. 3.754/4/2010 ale Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea

Magistratul-asistent învederează Curții că, în toate aceste dosare, partea Oficiului Român pentru Imigrări a transmis note scrise în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.455D/2010 și nr. 4.588D/2010 la Dosarul nr. 4.454D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 septembrie 2010 și 22 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 9.617/4/2009, nr. 17.391/4/2009 și nr. 3.754/4/2010, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Yang Kaiqiang, Chen Jianping și, respectiv, de Habourchid Rodin în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor introduse împotriva unor hotărâri ale Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererilor formulate de autorii excepției în vederea recunoașterii statutului de refugiat sau acordării protecției subsidiare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile textului criticat sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât nu menționează explicit motivul protejării vieții de familie ca motiv de acordare a protecției subsidiare, iar noțiunile de „*tratamente sau pedepse inumane sau degradante*” sunt prea vagi și imprecise.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2: „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...] 2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; [...]”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane sau degradante, precum și dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea fundamentală și celor ale art. 8 din aceeași Convenție, referitoare la dreptul la viață intimă, familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale și prin prisma unor critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că textul de lege criticat se constituie într-o formă suplimentară de protecție, instituită în favoarea acelor străini care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, fiind o modalitate de concretizare a rigorilor impuse de necesitatea respectării de către statul român a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție, iar determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt atribute ce revin organelor administrative competente în această materie sau, după caz, ale instanței de judecată.

Totodată, în jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 sunt în deplină concordanță și cu prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la viață intimă, familială și privată și a precizat, totodată, că revine instanței investite cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate să stabilească dacă valoarea protejată de dispozițiile constituționale și convenționale amintite poate fi considerată, în circumstanțele concrete ale speței, motiv de acordare a formei de protecție solicitate. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.504 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 423 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Yang Kaiqiang, Chen Jianping și Habourchid Rodin în dosarele nr. 9.617/4/2009, nr. 17.391/4/2009 și, respectiv, nr. 3.754/4/2010 ale Judecătoriai Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.241

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ale art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzaroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se afla soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ale art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jollygames” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 41.589/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.692D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită, în principal, respingerea excepției de neconstituționalitate ca

inadmisibilă, întrucât obiectul excepției de neconstituționalitate se confundă cu cel al cererii de chemare în judecată, contrar art. 146 lit. d) din Constituție, iar, în subsidiar, solicită admiterea excepției deoarece dispozițiile legale criticate contravin celor statuate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-402/09 — *Ioan Tatu împotriva României*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 41.589/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ale art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jollygames” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o acțiune introdusă împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în temeiul art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că taxa pe poluare reprezintă o măsură de natură a proteja mediul înconjurător și că această taxă trebuie plătită pentru fiecare autovehicul. Or, scutirea de la plata taxei pe poluare a autovehiculelor care aparțin statului, misiunilor diplomatice sau a celor care nu depășesc 2.000 cmc este

discriminatorie din moment ce dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic îl au toți cetățenii; o asemenea scutire împiedică realizarea dezideratului pentru care a fost adoptată ordonanța de urgență criticată, și anume protecția mediului înconjurător.

Se mai arată că taxa de poluare, astfel cum este reglementată, pe de o parte, diminuează sau este destinată să diminueze introducerea în România a unor autoturisme second-hand deja înmatriculate într-un alt stat membru, iar, pe de altă parte, orientează cumpărătorii să achiziționeze autovehicule second-hand deja înmatriculate în România; mai mult, prin efectul art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008, cumpărătorii sunt orientați și spre achiziționarea de autoturisme noi cu capacitate cilindrică sub 2.000 cmc, în condițiile în care în România sunt fabricate numai asemenea autoturisme. Toate acestea demonstrează încălcarea art. 90 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene).

Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, precum și art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 11 decembrie 2008, care, la data sesizării, aveau următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008: „*Fac excepție de la prevederile alin. (1):*

a) *autovehiculele aparținând misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și membrilor acestora, precum și altor organizații și persoane străine cu statut diplomatic, care își desfășoară activitatea pe teritoriul României;*

b) *autovehiculele special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și autovehiculele special modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat, astfel cum aceste persoane sunt definite în Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*

c) *autovehiculele destinate a fi utilizate de forțele armate, forțele de securitate a statului, de poliție, de jandarmerie, de poliția de frontieră, de pompieri;*

d) *autovehiculele definite conform RNTR 2 destinate serviciilor de ambulanță și medicină, autovehiculele speciale echipate corespunzător pentru acordarea ajutorului de urgență, precum și autovehiculele speciale destinate serviciilor de descarcerare;*

e) *autovehiculele a căror caroserie sau al căror șasiu a fost înlocuită/înlocuit, cu condiția ca aceste autovehicule să fi fost anterior înmatriculate pe teritoriul României;*

f) *autovehicule speciale a căror deplasare pe drumurile publice este în general limitată numai la și de la locul de muncă, ale căror motoare respecta normele privind poluarea chimică aplicabile mașinilor mobile nerutiere.”;*

— Art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008: „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;”;*

— Art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008: „*Nu se plătește taxa pe poluare pentru autovehicule atunci când acestea sunt:*

a) *încadrate în categoria vehiculelor istorice, definite conform prevederilor legale în vigoare;*

b) *acordate instituțiilor de învățământ, sănătate și cultură, ministerelor, altor organe ale administrației publice, structurilor patronale și sindicale reprezentative la nivel național, asociațiilor și fundațiilor de utilitate publică, de către guverne străine, organisme internaționale și organizații nonprofit și de caritate, prin donații sau finanțate direct din împrumuturi nerambursabile, precum și din programe de cooperare științifică și tehnică;*

c) *confiscate sau intrate potrivit legii în proprietatea privată a statului și acordate cu titlu gratuit în conformitate cu prevederile legale în vigoare;*

d) *destinate competițiilor sportive, definite conform prevederilor legale în vigoare.”;*

— Art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008: „*(1) Autovehiculele M1 cu norma de poluare Euro 4 a căror capacitate cilindrică nu depășește 2.000 cmc, precum și toate autovehiculele N1 cu norma de poluare Euro 4, care se înmatriculează pentru prima dată în România sau în alte state membre ale Uniunii Europene în perioada 15 decembrie 2008—31 decembrie 2009 inclusiv, se exceptează de la obligația de plată a taxei pe poluare pentru autovehicule stabilită potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.”*

Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 35 alin. (1)—(3) privind dreptul la mediu sănătos și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană. Totodată, sunt considerate a fi încălcate prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (fostul art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin acțiunea introductivă, Societatea Comercială „Jollygames” — S.R.L. din București a solicitat Tribunalului București, în temeiul art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 și art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008, iar, în subsidiar, a solicitat ca, „în cazul în care totuși Curtea Constituțională va considera că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 este în acord cu dispozițiile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României raportate la prevederile art. 90 paragraful 1 din Tratatul Comunității Europene, să dispuneți anularea Deciziei de calcul a taxei pe poluare [...]”.

Potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanță poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, în măsura în care obiectul principal nu este constatarea neconstituționalității ordonanței sau a dispoziției din ordonanță”. Or, în cauza de față, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate se identifică cu obiectul acțiunii principale, respectiv declararea ca neconstituțională a textelor legale criticate. Faptul că în subsidiar se solicită anularea unei decizii de calcul al taxei pe poluare nu poate constitui obiect al acțiunii principale, întrucât autorul excepției solicită acest lucru doar în măsura în care Curtea constată că textele legale criticate sunt constituționale. Or, potrivit art. 9 alin. (3) din lege, dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia nu a fost declarată neconstituțională, instanța respinge acțiunea ca inadmisibilă. Prin urmare, acțiunea principală care este însoțită de excepția de neconstituționalitate nu poate viza decât aspecte care rezultă din constatarea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate — cerință neîndeplinită în cauza de față —, pentru că în caz contrar, respectiv în situația în care ar viza solicitări ce decurg din textul constatat constituțional, acțiunea se respinge ca inadmisibilă. O atare soluție este mai mult decât evidentă, întrucât, în acest din urmă caz, persoana interesată își va întemeia acțiunea pe dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004, și nu pe art. 9 din lege. Astfel, din cele de mai sus, rezultă că obiectul acțiunii principale se identifică cu obiectul excepției de neconstituționalitate.

Curtea, în mod constant, a stabilit în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 764 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007) că, „atunci când obiect exclusiv al acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune, pierzându-și astfel natura sa *de excepție*, înțeleasă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse

judecătii”. Prin urmare, atunci când obiectul acțiunii principale se identifică cu cel al excepției de neconstituționalitate, sesizarea Curții este făcută în mod nelegal, iar excepția respinsă ca inadmisibilă. O atare soluție este aplicabilă *mutatis mutandis* și în cauza de față pentru motivele mai sus expuse.

II. Curtea observă că instanța judecătorească în mod greșit nu a suspendat judecarea cauzei atunci când a decis sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, excepție ridicată în cadrul unei acțiuni promovate în temeiul art. 9 din Legea nr. 554/2004. Textul art. 9 alin. (2) din Legea nr. 554/2009 este foarte clar: „Instanța de contencios administrativ, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizează, prin încheiere motivată, Curtea Constituțională și **suspendă soluționarea cauzei pe fond**”.

Mai mult, Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, nu a eliminat această suspendare de drept a cauzei în condițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004, aspect subliniat și prin Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, în care Curtea a reținut, raportat la art. 9 din Legea nr. 554/2004, că „soluția pronunțată de Curtea Constituțională, în urma efectuării unui control de constituționalitate, constituie, în mod invariabil, o condiție de admisibilitate a acțiunii adresate instanței de fond. Astfel, o soluție de admitere a excepției de neconstituționalitate privind o ordonanță sau o dispoziție dintr-o ordonanță a Guvernului permite instanței analizarea pe fond a pretențiilor reclamantului, în vreme ce soluția de respingere a criticii de neconstituționalitate constituie un fine de neprimire, ce obligă instanța de contencios administrativ la respingerea acțiunii. Cu alte cuvinte, în această materie, decizia Curții are efecte asupra înseși admisibilității acțiunii principale, astfel că **măsura suspendării de drept a acesteia din urmă, pe durata desfășurării procedurii în fața instanței de contencios constituțional, constituie o condiție mai mult decât necesară, fiind decisivă pentru continuarea litigiului**”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2), art. 4 lit. a) și art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ale art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jollygames” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 41.589/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.247

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială ELGI COM COF — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.186/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială și care formează obiectul Dosarului nr. 132D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 7 aprilie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2010 pronunțată în Dosarul nr. 22.186/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială ELGI COM COF — S.R.L. din București într-un litigiu având ca obiect constatarea rezoluțiunii unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia enumeră prevederile constituționale în raport cu care își formulează critica, fără a aduce argumente în susținerea excepției invocate.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că liberul acces la justiție nu presupune și gratuitate și că persoanele care apelează la serviciile justiției trebuie să suporte cheltuielile impuse de lege, necesare declanșării și desfășurării proceselor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și arată că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21, întrucât accesul

la justiție nu înseamnă gratuitate, fiind normal și legal ca justițiabilii să contribuie prin plata unor taxe la acoperirea cheltuielilor instanțelor judecătorești. Sunt invocate în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 814 din 27 septembrie 2007, nr. 210 din 10 iulie 2002, nr. 504 din 20 aprilie 2010 și nr. 948 din 6 iulie 2010. Se arată, de asemenea, că, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, instanțele pot acorda anumitor categorii de persoane facilități la plata taxelor judiciare de timbru, constând în plata în rate a acestor taxe, reducerea cuantumului lor sau chiar scutirea de plată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997.

În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, deși autorul acesteia s-a limitat doar la a enumera textele constituționale și convențiile pretins încălcate, în mod rezonabil se poate determina din simpla indicare a textelor de referință invocate critica de neconstituționalitate vizată, respectiv încălcarea dreptului de acces liber la justiție prin existența obligației plății taxelor de timbru în privința acțiunilor și cererilor introduse la instanțele judecătorești. În aceste condiții, având în vedere și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, Curtea urmează a analiza pe fond excepția de neconstituționalitate formulată.

Astfel, Curtea constată că prin Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010, a statuat că accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite

de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială ELGI COM COF — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.186/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.301

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, satul Inotești, județul Prahova, prin reprezentant Marin Duță, în Dosarul nr. 983/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului nr. 4.381D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul Marin Duță, în calitate de administrator. Se constată lipsa

celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Consiliul Suprem de Apărare a Țării a transmis la dosar note scrise prin care își exprimă punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, solicitând respingerea acesteia, în principal ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției. Acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând o serie de aspecte de fapt referitoare la situația juridică a Societății Agricole Inotești.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 1.098 din 21 septembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 752 din 5 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 983/42/2010, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, satul Inotești, județul Prahova, prin reprezentant Marin Duță, într-o cauză având ca obiect reexaminarea unei cereri de ajutor public judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 40 privind dreptul de asociere, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 47 privind nivelul de trai, art. 48 privind familia, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 11 privind libertatea de întrunire și de asociere, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că prevederile de lege criticate sunt discriminatorii, făcând o diferențiere între persoanele fizice și cele juridice, îngrădind și accesul liber la justiție și nesocotind dreptul la un proces echitabil, ca urmare a imposibilității persoanelor juridice de a beneficia de scutirea de la plata taxei de timbru sau de sprijinul unui specialist — avocat sau executor judecătoresc — care să le asigure o apărare eficientă a drepturilor lor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosarul cauzei, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, satul Inotești, județul Prahova, prin reprezentant Marin Duță, în Dosarul nr. 983/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „Prezenta ordonanță de urgență este aplicabilă în toate cazurile în care se solicită ajutor public judiciar în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române de către orice persoană fizică având domiciliul sau reședința obișnuită în România sau într-un alt stat membru al Uniunii Europene.”;

— Art. 4: „Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici similare, formulate de același autor, însă în cadrul judecării unui alt proces. Astfel, prin Decizia nr. 790 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 22 august 2011, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, apreciind că nu este întrunită cerința motivării cuprinsă în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Totodată, Curtea a observat cu acel prilej că din opinia instanței judecătorești — care se regăsește exprimată în termeni similari și cu privire la prezenta excepție de neconstituționalitate — transpare ideea că autorul excepției ar fi nemulțumit de faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu se aplică și persoanelor juridice. Instanța de contencios constituțional a reținut însă că, în acest mod, se tinde la completarea conținutului normativ al dispozițiilor legale criticate, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru identitate de rațiune, considerentele și soluția pronunțată prin decizia citată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.358*

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. h)

din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din 13 octombrie 2011, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Administrația Cimitirelor și Crematoriilor Umane în Dosarul cu nr. 39.107/3/CA/2010 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15 septembrie 2011, în prezența reprezentantului părții Administrația Cimitirelor și Crematoriilor Umane și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 6, art. 51 alin. (1) teza a doua și art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a repus cauza pe rol pentru data de 13 octombrie 2011.

La apelul nominal efectuat la termenul de judecată din 13 octombrie 2011 lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate pentru considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 798 din 16 iunie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 39.107/3/CA/2010, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.** Excepția a fost ridicată într-o

cauză având ca obiect soluționarea cererii de atribuire în proprietate a unui loc de veci, în temeiul textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, în aplicarea dispozițiilor art. 136 alin. (3) teza finală din Constituție, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 3 alin. (4) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul general al acesteia că „*Domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă*”, iar în anexă, la pct. III subpct. 10, sunt menționate „*cimitirele orășenești și comunale*”. Locurile de veci sunt situate în cimitirele orășenești și comunale, astfel încât fac parte din domeniul public al comunelor, al orașelor sau al municipiilor. Prevederile legale criticate contravin și dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică, potrivit cărora „*Contractul de concesiune se încheie în conformitate cu legea română, indiferent de naționalitatea sau de cetățenia concesionarului, pentru o durată care nu va putea depăși 49 de ani, începând de la data semnării lui*”.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prin acestea se încalcă principiul inalienabilității bunurilor proprietate publică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „(1) *Persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), precum și la art. 4 alin. (1) beneficiază, pe*

* A se vedea opinia separată de la Decizia nr. 798 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 21 septembrie 2011.

lângă indemnizația calculată conform prevederilor art. 4, și de următoarele drepturi: [...] h) atribuirea în proprietate, fără plată, a locului de veci;"

Persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 341/2004 sunt: luptătorii pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989 și urmașii eroilor-martiri, respectiv soțul supraviețuitor, părinții celui decedat și fiecare dintre copiii acestuia.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 136 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea prin lege a proprietății publice, alin. (3) referitor la bunurile care fac obiect exclusiv al proprietății publice și alin. (4) potrivit căruia „*bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat prin Decizia nr. 798 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 21 septembrie 2011.

Cu acel prilej a reținut, în esență, că locurile de veci situate în cimitirele orașenești și comunale aparțin domeniului public local al comunelor, orașelor și municipiilor, potrivit art. 3 alin. (4) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, coroborat cu subpct. 10 al pct. III din anexa la Legea nr. 213/1998. Legea nr. 213/1998 nu conține nicio prevedere potrivit căreia locurile de veci fac obiectul exclusiv al proprietății publice, astfel încât acestor bunuri nu li se aplică teza finală a art. 136 alin. (3) din Constituție, putând fi trecute în

domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, prin hotărâre a Consiliului General al Municipiului București, în temeiul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, urmând apoi regimul general al acestuia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia anterior pronunțată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele reținute în decizia menționată, Curtea mai observă că, potrivit art. 864 teza întâi din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, „*Dreptul de proprietate publică se stinge dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat*”, iar, potrivit art. 553 alin. (4) din același act normativ, „*Bunurile obiect al proprietății private, indiferent de titular, sunt și rămân în circuitul civil, dacă prin lege nu se dispune altfel. Ele pot fi înstrăinate, pot face obiectul unei urmăririi silite și pot fi dobândite prin orice mod prevăzut de lege*”.

În aceste condiții, Curtea constată că există mijloacele legale de a parcurge etapele necesare trecerii locului de veci din proprietate publică a comunelor, orașelor și municipiilor în proprietatea privată a acestora, în vederea înstrăinării către persoanele îndreptățite, pentru ca astfel să poată fi aplicat textul de lege criticat, respectiv art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 341/2004. Rezultă că aspectele învederate reprezintă mai degrabă probleme de interpretare și aplicare a legii în speță, atribut exclusiv al instanței de judecată. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 341/2004, astfel cum a fost formulată de către autorul acesteia, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. h) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Administrația Cimitirelor și Crematoriilor Umane în Dosarul cu nr. 39.107/3/CA/2010 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 528 017